

Μπέηδές μου, Έβραϊοι, Ραββίνοι,
Και σεις ὅλοι ἐλάτε κοντά,
Κι' ἂν βαρὺ τὸ πουγγί σας βροντᾷ,
Καπνὸς, σκόνη ἔμπροστά μου ἄς γίνη.

Κάμετέ μου και σεις προσφωνήσεις,
Και ἐγὼ νὰ σᾶς κάμω δὴ τρεῖς....
Ζήτω, Ζήτω ἡ φίλη πατρίς,
Ὁ 'Ραββίνος κι' ὁ Μπέης ἐπίσης.

Ζήτω, Ζήτω... φωτιὰ 'στὸ βαπόρι,
Ζήτω, Ζήτω... τὸ κύμα λυσσᾷ,
Ζήτω, Ζήτω κι' ἐμὲ τοῦ Πασσᾶ...
Γιὰ τὸ Βῶλο ἐβάλαμε πλώρη.

Souris

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Μία συμβουλή καθ' ἑβδομάδα, ὅπως λέγει ἡ 'Εοτία, βγαλμένη ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον ἀνθρώπου ὅστις εἶδε, ἔμαθε, ἔπαθε καὶ ἐπλήρωσε (μὲ κυριολεκτικὴν σημασίαν) πολλὰ.

Θέλεις νὰ ἴδῃς ἂν μία γυνὴ σὲ ἀγαπᾷ: Τὴν πρώτην φοράν ὅπου εὗρεθῇς μαζί της κατὰ μόνας, λέρωσέ της ἐπίτηδες τὸ φόρεμα, ὑπακρίθῃτι ὅτι αὐτὸ συνέβη τυχαίως καὶ ζήτησέ της ταπεινῶς συγγνώμην. Ἄν σὲ ἀγαπᾷ, θὰ σοι εἴπῃ — Μὰ, καλὲ, δὲν πειράζει· δὲν εἶνε τίποτε, διορθώνεται, μὴ ἀνησυχῇς...

Ἄν δὲν σὲ ἀγαπᾷ, θὰ σοι ἀκοντίσῃ δύο βλέμματα ἰσοδυναμοῦντα πρὸς εἰκοσι ἐκάδας βαμβακοπουρίτιδος καὶ θὰ σοι εἴπῃ:

— 'Εστραβώθηκες;

* *

Τί προφητείας ἐγκλείουν τὰ ὀνόματα καμμιά φορά!
'Βελλογισθητέ ποτε ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου θαλασσομάχου ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν περιέχει δύο κανονιαῖς Μποῦμ... μποῦμ...

Αὐτὸ ἐσυλλογίζομην ἀναγινώσκων ἐσχάτως τὸν θρίαμβον τοῦ Μποῦμπουλη διὰ τὴν ἀνατίναξιν τῆς ὑφάλου τοῦ Πειραιῶς καὶ διὰ τὴν ἐξωσιν τοῦ νέου τορπιλλοφόρου «Ψαρά».

Καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἐποίησα τὸ εἰς ἐξῆς ἐπίγραμμα:

Στῶν Ψαρῶν τὴν ὀλόμαυρὴν ῥάχιν

Στέκει ὁ Μποῦμ καὶ τὸν τρέμουν οἱ βράχοι·

Μελετᾷ τοὺς λαμπροὺς Κουμουνοδούρους

Καὶ στεφάνι στὴν κόμη φορεῖ

Καμωμένο ἀπὸ λίγους καθούρους
Ποῦ ἔχουν μείνει στοῦ Ἀράπη τῆ γῆ.

* *

Ἡ κυρία προσφέρει πρὸς τὸν ἀσθενῆ σύζυγον τὸ φάρμακον ὅπερ διέταξεν ὁ ἱατρός καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνείται προσπαθεῖ νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὸ λάβῃ.

— Πάρε το φίλε μου· εἶνε καλὸ, νὰ μὲ θάψῃς ἂν δὲν σὲ ὠφελήσῃ!

Ὁ ἱατρός παρὼν, μετὰ σπανίας εὐγενείας:

Πάρετέ το, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, θὰ ὠφεληθῇτε.

* *

Ὁμιλοῦσι περὶ γυναικός· ὁ μισογύνης Κουτεντιάδης ἀποφαίνεται δογματικῶς καὶ μετ' ἐμφάσεως.

— Τότε μόνον θὰ εὖρωσιν ἡσυχίαν καὶ θὰ βιώσωσιν ἀνέτως αἱ μέλλουσαι γενεαί, ὅταν ἐκλίπῃ ἡ γυνὴ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

* *

Τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα, εἰς ἄρθρον ἐν ᾧ ἀναφέρεται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ εὐγνώμονι δάκρυ.

«Πλὴν διατὶ εἰς τὴν ὑπόμνησιν ταύτην σᾶς βλέπομεν ὠχρίωντας καὶ ἐξησθενημένους ὡς μετὰ νύκτα κραιπάλως ἀνανήγοντα *yeavlar* ἐν μέσῳ συντριμμάτων καὶ λειψάνων ἀποισχομένων ὀργίων;

Τὸ Συντακτικὸν τοῦ Ἀσωπίου, παρὼν εὖρεθὲν κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐρώτησιν, ὥσχετο ἀπὸν καὶ μετέβη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ παρ' Ἑρέταις Βίσαγγελέως.

* *

Ἄμ' ὁ Τηλεγράφος;

Ὁ καυμένος δὲν προφθάνει νὰ φιλοδώρῃ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας του μετὰ τὰ συνήθη χαρίσματα. Προχθὲς π. χ. ἔλεγε:

«Πρωτάκουστον κακούργημα διεπράχθη ἐν Κερκύρᾳ, ἔξιον ἁλλοῦ βλαχικῆς ὑπονομίας . . .»

Οἱ ἀναγνώσται χωρὶς νὰ ᾔνῃς Βλάχοι, συνέλαβον τὴν βλαχικὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἀφοῦ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ περὶ εἰς-υπονομίας ὁ κ. Ρουσόπουλος, ἐμέθυσαν ὅλοι οἱ συντάκται τοῦ Τηλεγράφου.

* *

Μεταξὺ δύο συζύγων:

— Καῦμένε, Κωστῆ, δὲν μένεις καὶ μία ὥρα μαζί μου! τί τρόπος εἶν' αὐτός;

— Γυναῖκά μου, δὲν λέγει ἡ Γραφή ὅτι ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἶνε ἐν πρόσωπον;

— Μάλιστα.

— Αἱ λοιπὸν ὅταν ἦμαι μαζί σου εἶνε τὸ αὐτὸ σὺν νὰ ἦμουν μόνος, καὶ ὅταν μένω μόνος στενοχωροῦμαι.

* *

Ἐλάβομεν ἐκ Κεφαλληνίας φυλλάδιον, ἐν ᾧ ὁ ἐλλόγιμος σχολάρχης κ. Ι. Ραζῆς συγκρίνων δύο ἐκεῖσε γινομένας πρὸ καιροῦ μεταφράσεις τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντου, καταδεικνύει τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀκατονόμαστον στρέβλωσιν τοῦ ἀθανάτου ἐκείνου ποιητικοῦ ἔργου, τὴν γενομένην

Μακάριοι οἱ προμηθευθέντες καλαῖς κάπαις, εὐδαίμονες
οἱ ἀγοράσαντες καλαῖς κάλπαις.

* *

Θὰ ἦναι βαρὺς ὁ χειμὼν τῆς φύσεως ;
Ὁ θεὸς οἶδε.
Θὰ ἦναι βαρὺς ὁ χειμὼν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ;
Ἡ ἀντιπολιτεὺς οἶδε.
Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀνάγκη προφυλάξεως !

* *

— Καλὰ ποῦ μοῦ ἐνθύμησε αὐτὴν τὴν Γρατὴν ; Ζῇ
ἀκόμη ; Ἡ ἀντιπολιτεὺς ὑπάρχει ἀκόμη ;
— Ἡ ὦρα λέγει ὅτι ζῇ. Σημεῖα ἄλλα περὶ τῆς ὑπάρ-
ξεως τῆς δὲν ἔχομεν.
— Ποτὲ μὴ πιστεύης ἐκεῖνον ποῦ ἔμειλε πολλά λόγια.

* *

Ἐν τούτοις ὁ εἰς χειμὼν ἤρξατο, ἢ σχεδὸν ἤρξατο. Αἱ
δροσεραὶ κυραὶ τῆς πόλεώς μας, αἱ δροσερώτεραι δεσποινί-
δες μᾶς τὸ προαγγέλλουσι. Τὰ βλέπετε μὲ τὰ βαρέα τῶν
ἐπανωφόρια, μὲ τοὺς περὶ τὸ πρόσωπον συνεσιγμένους πύ-
λους τῶν.

Παρατηρήσατε ἀκόμη τὰς ἄλλας ἐκεῖνας Κυρίας καὶ τὰς
ἄλλας ἐκεῖνας δεσποινίδας, αἵτινες ἀκούσασαι τὸν χειμῶνα
κρούοντα τὰς θύρας τῶν, ἐξῆλθον μὲ τὰ ἱερινὰ τῶν ἀκόμη
καὶ σπεύδουσιν εἰς τὰ καταστόλιστα ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ
Ἑρμοῦ. Τί εὐμορφα πράγματα ! Ἀλλὰ καὶ τί καλλοναί !
Σὰς βεβαιῶ ἄληθως ὅτι ὅσον ὥραϊα πράγματα καὶ ἂν φέ-
ρῃσιν ἐκ τῆς Βασιλείας οἱ πανοῦργοι ἐμποροὶ τῶν Ἀθηνῶν,
αἱ κυραὶ καὶ αἱ δεσποινίδες μας θὰ εἶναι τὰ ὥραιότερα
πράγματα τῶν καταστημάτων τῶν.

Μοῦ ἔρχεται αὐταῖς ταῖς ἡμέραις νὰ ἀγοράσω ἓνα ἀπὸ
αὐτὰ διὰ τὸν χειμῶνα.

* *

Ὁ δὲ ἄλλος χειμὼν, ὁ χειμὼν τῆς Πολιτικῆς τί γίνε-
ται ; Ἡρχίσεν ; Ἀρχίζει ; Τὸ βαρόμετρον τῆς ἀντιπο-
λιτεύσεως σημειώνει ὥραϊον καιρὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Οὐτε
πνοὴ τοῦ βορρᾶ αὐτῆς ἠκούσθη ἀκόμη. Μὲ ὅλην δὲ τὴν
φλυαρίαν τῆς ὦρας, ἡ ἀντιπολιτεὺς φορεῖ τὰ ἱερινὰ τῆς,
ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ὁπαδῶν αὐτῆς οἵτινες ἐφόρεσαν τὰ
demi-saison καὶ ἤρξαντο συνεννοοῦμενοι μετὰ τῶν ὑπουρ-
γικῶν ὑποψηφίων περὶ τῶν ἐκλογῶν.

* *

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ χεὶρ μου τρέμει γράφουσα. Πνεῦμα ἄγριον
συρίζει ἐξω καὶ τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ πενιχροῦ μου δω-
ματίου συγκρούονται. Βίς ποῖον ἐκ τῶν δύο χειμῶνων ἀνή-
κει τὸ ψυχρὸν τοῦτο ρεῦμα ;

Σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν διακρίνω καλῶς. Διὰ τοῦτο πίνω
ἐν κονιάκ, φορῶ τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ ἐξέρχομαι νὰ πληρο-
φορηθῶ.

Ἀνάποδος.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ.

Ὁ γλυκερά μου Ἀθήνα, σ' ἀφίνω,
Καὶ ἔσθ' ὁ Βῶλο τρεχάτος πετῶ.
Τὸ μανδύλι ἔσθ' ἡ χεὶρ κρατῶ,
Καὶ στεγνόνω τὰ δάκρυα ποῦ χύνω.

Ἔχε γεῖα γιὰ ὀλίγαις ἡμέραις,
Πᾶν τώρα καὶ σ' ἄλλαις μερταῖς,
Νέαις πάλι νὰ ἴδῃς ἑλευθερίας,
Πανηγύρια, παράταις, παντιέρας.

Μὲ χαρὰ καὶ μὲ λύπη σ' ἀφίνω,
Δὲν θὰ βλέπω γιὰ ἴλιγο καιρὸ
Τόσαις μούραις γλυκεραῖς... τί σκληρό !
Ἔτσι μοῦρχεται πάλι νὰ μείνω.

Ἀλλὰ πάλι τὸ Βῶλο ν' ἀφήσω,
Τῆς φωναῖς, τῆ βοῇ, τὸ στρατό ! . .
Ὅχι, ὄχι, ἔσθ' ὁ Βῶλο πετῶ,
Δίχως διόλου νὰ στρέψω ὀπίσω.

Τῆς καρδιᾶς μου ἀρχίζουν οἱ κτύποι . . .
Χαῖρε, φίλη παρέα χρυσεῖ,
Χαῖρε, Κόντε Δε-Κάστρο καὶ σύ,
Νέε Σαίξπηρ ! . . γιακὰς ποῦ σοῦ λείπει !

Ὁ ! δεχθῆτε, καλοὶ μου Βολιώταις,
Καὶ ἐμὲ τὸν φτωχὸ παιητῆ,
Ἄς γενῇ καὶ γιὰ μὲ κάτι τί,
Ἄς σφαχτοῦν καὶ γιὰ μένα τρεῖς κότταις.

Καὶ ἐγὼ ὁ μικρὸς τροβαδούρος
Θὰ σὰς φέρω μεγάλη τιμὴ.
Ὑποθέστε καὶ σεῖς μιὰ στιγμή,
Ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ Κουμουνδοῦρος.

Ῥίξετέ μου λουλούδια, καυμένοι,
Δόσετέ μου στεφάνι χλωρὸ,
Κι' εἶναι ὅλο τὸ ἴδιον θαρρῶ.
Ἡ ἐγὼ, ἢ αὐτὸς, τί σημαίνει ;